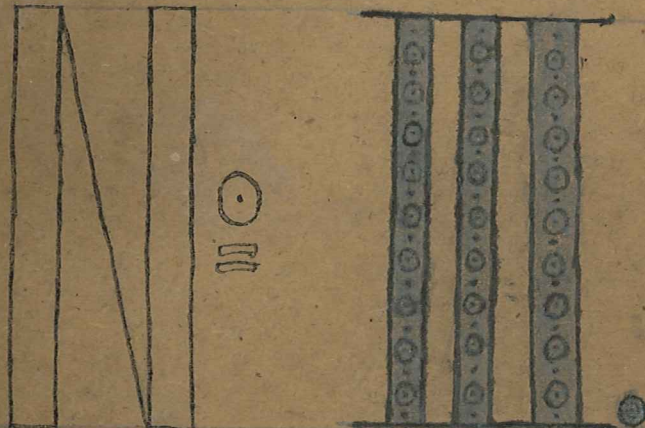
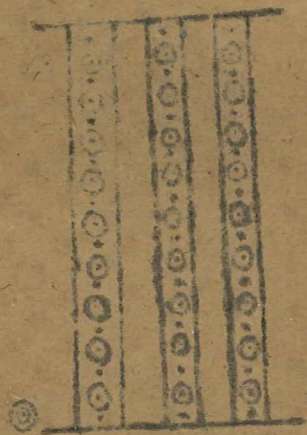

18

6

8
757
759
761

N° III:

	sdt.	v.	Sid.	v.
1. Sommartänkar i vintern.	1	6	46	7
Skogsblomman	2	11		
Ett bättre land	5	4		
Hvem väcker sängen	6	7		
Den lilla lindanseriken	8	10		
Förrosen och lövbladet	10	4		
Mjölvarflickan	11	3		
Lärkan	12	4		
Wäl sommarhem	13	12		
Hjertesorg	15	10		
När jag blir stor	18	10		
Den Marias	19	12		
Till H. M. Konungens	22	7		
Till H. K. H. Prins Oscar	23	5		
25 Världens afslutning. Lützen	25	10		
Lofiero	26	2	26	2
Den 6 November 1632-1832	28	7		
Guths ädelts minnesfest	30	8		
De oviga jungfrur	31	7		
Esaias i Egypten	33	8		
Fille Björnstjerne Björnson	35	8		
Lejonet vid Lützen	37	10		
Decembervisa	39	6		
Jag tjänar ut	40	3		
Julen	41	12		
Frid.	45	4		

1. Sommartankar i vintern.

1. Winterstormen våldsamt höiner,
Himmelen är Fung och getig,
Ingen vänlig stjerna skiner,
Fastän gvalten faller på.
Öfver hjertats himmel öfven,
Funga vinter skyar gå.
2. Men mins du sommarens ljusliga gwall
Som föll öfver lundarne stilla?
Ur rosiga moln
I blomterskåln
De glimmande pestorna tilla.
I fallernes skymning, så gublande säll,
Om kärlek trasten hörs dilla.
3. Kolsvart nörker ute säder,
Snön i massor vättrar ner,
Hölden stelnar hoarje äder
Brasan värmer icke mer.
Ingen sommar fram du trollar
Hur du sjunger än och ler.
4. O mins du sjön med sin blommande ström
Och diömmande mångjas deröfver!
Vi glida framåt
På speglande ström

2.
Oss svalpet så saktelig söfver
Från hölmarnes simmar med fligten ibland
Ett doft som af smultron och klöfver.

5. Hur det ljusnar i min kammar
När du kommer glad och vis!
Mantert äter brasan flammor
Smälter icke rutans is?
Hjertevarmt det vardt härinne
Sjung, min vän, sjung sommarens pris!
6. O mins du, hur ljusnande morgonen sår
Sitt guld öfver roornas sängar?
Mot blånande sky
Så små lärkor na fly
Med säng öfver daggiga ängar
Om kärlekens sommar som aldrig förgår
De spela på klingande strängar!
Fjalar.

Rosblomman.

1. Långt inne i vilda skogen
Dit vandrar en sällan gick
Der växte en fager blomma
Ej sedd af menniskoblick
2. Vid Majsolens kyrkar vaknad

3. Hon stigit från marken opp
Och gafs midsommartider
Hon öppnade blygt sin knopp

3. Den första dagen hon tänkte:
"Hur skönt all lifva ändå
Så lyft det sasat i skogen
Och himlen lysas så blå!"

4. Den andra dagen helt sorgsen
Hon sågte sin stängel ner:
"Hur ensligt är ej i skogen
Der intet öga mig ser!"

5. Den tredje morgonen gydde
Och se, med ilande gång
En yngling gick genom skogen
Allt under jublande sång.

6. Nu stötte hans fot mot tufovan
Han böjde sig mot dess kant
"Se se en så vacker blomma
Du vill ja bli min, ej sannt?"

7. Då hörd bland buskarna plötsligt
Hjerta tunga vingslag till dån,

Och hastigt grep han sin bössa
Och ilade bort derifrån.

8. Han spanade större byten,
Hans väg emot fjerran gick,
Och skogens fagvaste blomma
Blott flyktigt fängslat hans blick.

9. Väl lyte de skära bladew
Och aftonrodnader åvi
Men dubbelt ödslig var nejden,
Så'n han gick fram genom den.

10. Väl strömmade tytt ur kalken
Det gafs vaste blomdoft fram,
Men helat när drömmande mäncken
Sågs sväfa från stam till stam.

11. Så stod hon, glömd och allena
Till sommarsens dar förgätt —
En lif af längtan, En kärlek — En kärlek,
Som ingen, ingen förstått.

Gustaf Almqvist.

ett bättre land.

af Mrs Hemans. Översättning.

1. Du talas, moder om ett bättre land
 O, säg mig då hvor är den lifvra strand?
 Jag, skola vi ej till det landet fara,
 Att vi må städes glada sälla vara?
 Det är oranges land jag anar nog
 Der fjärlar dansa kring i myrtenskog.
 "Nej, icke der, ej der, mitt barn."

2. Det är väl då i palmens varma land
 Der dadela mogna uti solens brand
 Der sällsam fogel sig på granna ~~och~~ vingar
 I luftens vällykts rika rynder svinger;
 Är det en grön, af blomster uppfylld ö;
 Der vinden fläktar mild på mörkblå sjö?
 "Nej, icke der, ej der mitt barn."

3. Är det väl då i någon gemmal trakt,
 Der diamanter bo i grufvans schakt,
 Och der rubiner uti bergen skina
 Der bland koraller glänsa perlor fina
 Der floder rinna ifver gyllne sand?
 Säg, moder, är det der, det sälla land?
 "Nej icke der, ej der, mitt barn."

4. Ej öga sett det landet någon gång
 Ej öra hört dess djupa glädjesång

Ej någon dröm en värld så skön kan finna.
 Ej sorg, ej död upp till det landet hinna
 Och glädjens blomster aldrig vissna, ty
 Långt bortom graf, högt ifver jord och steg,
 "Der är det bättre land mitt barn."

J. A. Dryden.

HVEM VÄCKER SÅNGEN.

1. Hvem väcker sången i svenska dalas
 Hvem väcker slumrande näktergalas
 Till samma täflan i sommarnatten
 Som (vert den) fordom verlden att lyssna tvang?
 Till hvilka lagt sig den sista dynning
 Af sängarstormen i seklets gryning
 Och mörker rufvar på frusna vatten
 Der dikters glimmande killeprång blang.

2. Hvad båta suckar och tårerflöde?
 Vår klagan väcker ej upp de döde
 Som guldcygn öst ifver farna dagar
 Och lemnat saknad en oss i arf.
 Det nya släktet bland skodens ekas
 Har mistat hägen för harpatekar
 Och efter lefvernets nödtroft jagar
 I nyttans hårdnade tidehvarf.

3. Hvar fins den Tro som hos fadren glödde
 Som dem i malnande dagar stödde
 Och likt en tindrande morgonstjerna

8 Bland jordens dimmor evanskelig brunn?
I tviflets mörker de vilse gamla
Vi gusa templet det sekelgamla
Men mot det nya vi likväl spjerna
Der ingen frälsning värt hjerta fann.

4. Hvar fins det hopp som i dunkla skiften
Kan skymta himmelen bortom griften
Och anar blommande blida våras
I vinternätternas mörker än?
Vår barnahimmel en förlåt skymmer
Till världens fröjder vårt öga rymmer
Men möts af strider och blod och tårar
Och vänder tröstlös sig bort igen.

5. Hvar fins den kärlek som fordom vitete
Till ädla bragder ett storsint slägte
Och gick mot döden med lagrad tinning
När stormar hotade hemmets strand?
Nu split och toedragt ibland oss härja
Vi ha ej råd att vår torfva värja
Men väja tockrande egen vinning
Mot fjäkt ära och fosterland.

6. En dag kankända när fästet klarnat
Ett bättre slägte af nöden varnadt
Skall odmjukt äta vårt land försona
Med gusets vingade barn som flytt.

8 När hoppet lysar och kärleks flammor
Och tron fäte fäste i hjertats kammar
Då skall och sängen oblidlig tona
I Norden, väldig och stark på nytt.

7. Re'n modersarmar kankända gunga
Den unge hjette hoars vigda tunga
Skall tolka strälände morgon drömmar
För nyfödd att som vår blick ej ser.
Ej sängens eld kan dö ut i Norden
På länge himmelen fannas jorden
Och Guds vändliga klarhet strömmar
I stjärneskimrande nätter ner.

Fjalar.

Den lilla lindanserskan.

1. Ridån går upp. En liten elfva svävar
I luftig skrud på rosenkyar ner
Ett sort af bifall genom salen bäfvar
När hon en slängtyes kastar skälmsket och ler.

2. Högst under taket spända linan svänger
Med lätta språng hon snart der uppe står
Vid hennes svindelsteg hvart äga hänger
Och mängel hjerta högt af lifvau står

3. Ett enda fetsteg blott och döden kastar
Den skarpa keto i smyckedt offerlam!

9 Och dock (hon) hur fjärligt hon fram åt hasten
På en gång gestet djerf och sedesam!

4. Din ädla smidighet i hvarje vändning
Din mjuka gratie, hvem har lärt dig den?
I minsta minspel en formfull ändring
Som ingen snjels länat marmors äm!

5. Ett raskare musikens tonfull klinger
På hvarje ton ger foten lydigt akt
Liksom en silfver sky hon luftigt svingar
Paljetter gnistra, kastagnett slår takt.

6 När sut hon, skälfoande som jagad panter
Kring stängen slår sin arm och flämjar ut
Ewaska bryter loss från alla kanter
En bifallsstorm, som växer kvar minut.

7. Ett rosenregn för hennes fötter faller
Och barnsligt glad på sin triumf hon ser
Hur ögat glänser under silkegaller
Hur kinden rodnar och hur mannen ler!

8. Jag kastat blommor jag liksom de andra
Och delat barn din vackra segerfröjd
Och dock jag vågat knäppt ditt äga kländra
Om ned du störtat från din svindelhöjd.

9. Hvem mäktar se hvad framtidodas beskåra
Om fallets mesa eller segerns palm?
Ditt djerfa luftsprång (tätt). lika lätt kan bära
Till ståtets svandun och till kojans halm.

10. Bek kanske bäst ditt blomsterlif går ända
Förin dina femton vårar hunnit gå!
När knoppen mognat till en ros, kan hända
Blif fallet djupare än nu ändå.

Fjalar.

JERNROSSEN OCH LÖNNBLADET.

1. Se tonnets blad har fått en gulnad prick
I hjertat der dess ädros sammanlöpa
För skurar utaf regn det kan ej köpa
Den skönhet åter som förlorad gick.

2. Ty solens stråle allt för tidigt fick
Med glödhet brand dess spåda grönska döpa;
Dess stjelt som hålles med sin lilla gröpa
I trädets fast har mist sitt raka skick.

3. Dess styrka är förlamad kraften bruten
Och bladets panna är uti sin vär
Af dödens blekhet redan öfvergjuten!

4. Du ros, så röd af blod ur hjertats sår
Din böjda kalk har blifvit purpurfärgad —

11. Var glad, du är blott smyckad, ej förhärjad.
Louis.

Mjölrflickan.

1. Nyss sprang hon kring i skogen jämt
Och yr och trolsig var
I kapp med larkens sång i skogen
Sjöd hennes silfverklar
Men se till byn i vintrens kom
Der nye mjölvarsöer
Der jagra flickan kunnas ej
Af någon mer igen.
2. Nu sitter hon i kammars sin
Och spinner dagen lång
Fast skogen står i välig skand
Ej tyckes kammars trång.
Hon tyfter ej sitt hufvud upp
Fast emot rutan står
En fink sitt näbb och gvittras glädt
"Derute är det vår".
3. Hon sitter stund och vemodfull
Der Jorna yphet flytt
Och ögats trols till tränd om
Med ens sig har förbytt.
Hvad har väl hänt? Hvad männo gjordt

12.
Att hon så ändrats har?
Det ingen vet — och kanske sjelf
Hon därför ej vet soar.
Edmund Werner.

Larkan.

1. Du jublande larka i högblå sky
Jag hört dig så många gång
Och dock hvarje vår som vaknar ny
Att skönare klingar din sång
En fridens röst uti ~~skogen~~ lifvets brus
Du kommer med sång med sol och ljus
Och nya tankar och blommor
Stä ojet upp på de gamles grus.
2. Hur kommer du hit från söderns land
Och dess rika bräddade bord
Hur kommer du hit till vårt fräliga land
Vår torftiga finsta jord.
Vår himmel är ~~här~~ här ej så blå och så skön
Vår strand är ej här så blommig och grön
Och ringa bli här din glädje
Och ringa din sängare lön.
3. Och dock du kommer, ty här en gång
Din fader byggde sitt bo
Här sjäng han sin kärleks klingande sång,
Öfver Finlands bjergklädda no.
Och därför is här ditt faders land

13. Och Finlands strand den grövaste strand
Och därför du jublande söker
Vår torftiga bygd bak hafvets rand.

4. Så kom då att sjunga och bo ännu
I de susande björkarnes skugg
Kom här oss att söka huset som du
Och älska vår fädernebygd.
Tek, skön är din sång som ur hjertat går
Och rikt är det land, som kärlek får
Der husnar hvar dag det mera
Der blommor en evig vår.

Karl Rob. Malmström.

Vårt sommarhem.

1. Vårt sommarhem! du står så skönt
Vid skuggig ek i solens strålar.
Och sommarin på sin duk af grönt
Kring dig med brokig pensel målar.
2. Från hafvets rynder vindens bär
Sin friska svalter till din trappa
Och vikens våg din gördel är
Och skogens löfboald är din kappa.
3. När pligtens tyngd oss trycker ^{ned} (ar) din kappa
Inunder vinterns mulna dagar.

14.
Till dig, vårt kopp med längtad ser
Till dig och dina (hagar) gröna hagar.

4. Som nattens tygta hvilotid
Till nyfödd kraft hvar morgon föder
Så och din sol, din luft, din frid
Vår kraft för vinterns dagar stöder.
5. Då arbetsstimman löses af
Hud dig vår bästa frid blef funnen
Hvad fjerran söks du nära gaf
Och du är bästa helsobrunnen.
6. Se! solens sakta sjunker ner
Och strålen öfver kullen faller;
Och afskedsblicken, som konger
Är skymtar mellan Trädens galler;
7. Med guld hon klar syrenens frans
Och röda lysa skogens toppar.
Och med den sista blickens glans
Hon kysser rosebustkens knoppar.
8. Är öppnad väl för oss på glänt
Den stängde port vid världens gränser
Har himlen derifrån oss sändt
En glimt af hvad der bakom glänsar.
9. Är det en vink att lyfta opp

15. Vårt hufvud ifrån jordens dalar
Och lyfna till det ljufva hopp
Som om en evig skönhet talar?

10. En vink att i vår hand är satt
En pilgrimsstaf som framåt manar
Till vår från höst, till dag från natt
Tills funnit är hvad hjertat anar?

11. O som markhem! Gif ros på kind!
Et mattad häg gif nya krafter
Med skogens doft, med solvarm vind
Med dina dolda läkdoms-safter!

19. Men gif och hopp om hemmet skönt
Som funnit ej på jord sin lik!
Om evigt lif, med seger krönt.
En gång uti Guds eget rike!
J. G.

Hertberg.

1. Jag kom ber på min starka arm
Hav var min käraste skatt
Jag kom stöt uti kärlets varn
Så ömt, så inortligt till min barn,
Med bunt jollrade gladt.
Hertberg

2. Hav räcke mot mig sin eosensrand
Till tusen kyssar och smek
Hur var jag var uti dröna stund
Hur ikt, hur lycklig i själens grund
Vid barnets löje och lek.

3. Hav visste intet af stormars brus
Och lifvets sockfulla garv
Hans öga skew, som ett fridens ljus
Jag hade himlen uti mitt hus
Med detta älskade barn!

4. En dag hav stöt från min starka arm
Och hjertats ängestfulla glöd,
Och aldrig är jag mig kint så arm
Allis sorg så djup och min tar så varus
Som då jag såg honom död.

5. Hvad har jag nu? — ack, hans bilderbate
Som honom skänkt behag
Och i mitt klädstäp uppå en kruk
Hans lilla kott, den jag — starkas tok
Med kysser följer hvar dag.

6. Och på mitt skrifbord en liten fläck
— Det nämde ett ögonblick
Hav satt på bordet så rask och kiet
Och stjelpte tapper omkull mitte bläck,

17. Och därför bannor han fick.

7. Och släpp han nu ifrån död och graf
Och sett han där på mitt bord
Jag tusen bläckhorn åt honom gaf
Och ej han skulle få höra af
Ett enda bannande ord.

8. Jag lyfte honom upp på min arm
Så högt, så jublande glädt
Jag slöte honom intill min arm
Jag kysste — ack, ejlfovs döden varm
Blott jag fick hålla min skett.

9. Men ack — i grafvarnes typta hem
Ej röres av livets flägt.
Der står ett kors med hans kära namn
Och här står jag med min tomma famn
Att tomma rynderna sträckt.

10. För jordens villos och striders brus
Och ljvets svetsfulla gar
Hvemt skulle beröna Guds faders hus
Så — sef i frid, du mitt ögas ljus
Sef godt, du älskade barn,
Karl Rob. Malmström.

18. *Är jag blir stor.*

1. När jag blir stor vill jag bygga
Ett slotte af ädelsten och gull
Med tinnar, torn och bygga
Och park, af roser full.

2. Der skola pojkar sjunga
Och der skall ständiq sommar så - så
Och aldrig skyar tunga
Få skymma himlen blå

3. Och du skall drottning vara
Uti det slottet der
Och ingen nöd och fara
Diz skola kinnas der

4. Sjelf skall jag rustning bära
Och vandra ut kring verlden vidt
Til sköda guld och ära
Att sammän skall bli ditt.

5. Mitt ondt mitt svärd skall krossa
Jag troll och vildohar dripa skett
Men fångars kedjor lossa
Och frälse verlden all.

6. Jag skydda skall de svaga
Emot de ondars våld och list;
Från jorden skall jag jaga

19. All sjukdom sorg och brist.

7. Och blir jag kung allenast
Hvar koja stråla skall i ljus
Hvar tiggargosse genast
Skall gå i sammetsblus.

8. Så drömmar jibben drömmar
På moders knä och stark sig tror
Att tänka världens tommar
Så snart han blott "bli stor".

9. Far fort och bygg, du lille
Ditt luftelott upp med torn och språng
Det älla, barnet ville,
Far mandow nog en gång.

10. Visst klipper tagede vingen
Som flyger stolt mot solen nu
Men stor blef ännu ingen
Som aldrig drömt som du.

Tjular.

DON MASSIAS.

1. Don Massias från Galizien
Satt i trjonilla fångar
Klagade i sorgens toner
Att hans lycka var förgången

2. Att en rik och mäktig grefve
Gafs hans älskade till äkta
Medan han, den trogne sängaren
Fick i fångelse förs mätta.

3. Ofta sig man vaadraca lysna
Till den fångne vid hans galler
Mångt blad med kärleksdikter
Med sin deras fönster falla.

4. Var det vandraren som sjöng den?
Var det vinden som den förde
Att hans älskade beständigt
Dessa sorgsna toner hörde.

5. Vredgd lysnar hennes märke
Och han tänker i sitt sinne
"Skall jag ännu frakta sängaren
Fast han stöts i tornet inne.

6. Pustar han sig så och väljer
I bland gängare den bästa
Glar mot grändens gränser
Hän till trjonillas fäste

7. Don Massias "kärleksångaren"
Står der latid mot sitt galler
Aftonsolens sista strålar
På hans cithras strängar faller.

235. Kanske du såg en liten skottbarnsflock
Som klarögd stod der med sin bok i hand
Och ädla antleten du mötte och
Af tanker skiepta vida i ditt land
Hvar sanning som har vidgat folkets syn
Först skimrat under förskurns ögonbryn.

6. Hans verk är stort, det växer godt, när väl
Han vet hans arbet signas vidt
När jemt det käns, som mensklighetens gjel
Deräfver andades sin värme (vidt) blidt
Och när han ser hur eget folk föratält
Hans tid att älska och att värna godt.

7. På vetandets som thronens höjd du står
O kung, Din rika anda lygnar ut
För Folket varm, hvart fjät som forskning går
Uti din goda (fristad) vird ders fristad stat
Och Regia Carolina lyckosam.
Att än mer lysa tider skeider fram.
St. U. Bååth.

F. H. H. P. M. S. O. S. R.

från Lands Studentes.

1. Den som student till sinnet är
Bland höga och bland låga
Att kinna djupt sig äfven lär
Hos honom tankens fräga
I hjertat finner åter svar
I glädjens som i mödars dar.

2. Se! lärdoms huset färdigt står
Och till dess lärosalar
Vi samlas nu frän är till är
Frän vår hembyggds dalar
För sanning, som vi söka der
Må våra hjertad värmas här.

3. Då furste! här vi helsa dig
Med glädjens toner alla
I glädjen allvar blande sig
Att stå som snar och falla
För hvad han sanat i tipet fanad
Med dig här lofve hojse man!

4. Studentens toll är ofta svår
Men vecklas ut hans pans
Och samlas vi der fram kongär
Den blir så lys vår bana
Hur gladt den fanad höjes nu
Då ^{henne} följer äfven du!

5. Och då du skall på möst bli stig
En annan fana följe
Vår kärlek följer äfven dig
Långt ut på dunkel väg
Der Oscarsnamnet länge var
En lösen sedan forna dar.

H. E. F.

1. 25 Vårs dagew af slaget v. Lützen
Siu gantke Roma sänker
Den stora "heliga"
Och uti blod för dräcker
Ell stolt Germania.

2. Och tätt sig dimman breder
Så dyrtat allvarsam
Men blå och gula leder
Ur töcknet skynna fram

3. Hvarst deras vapen blänka
De gifva slafvar ro
En rättig het att tänka
En frihet i all tro.

4. Och följd af Smälands gossar
På Lützens segerdag
Vår store Gustaf lossar
Då bojän än ett tag

5. Och följd af Smälands gossar
Då äran klarast brunn
Der kampen djärvast blossar
Siu helte död han vann.

6. För gäves sekler cänkete
Sitt dok på minnets skall
Som oför vanstelig blänkete
Ur dunklets sagonall

2. Och in ^{så} tygt sig breder
Kring Lützen, allvarsam
En skara, ur doars leder
Gå minnets sunor fram.

Historiens vördkas blossar
På dverga hopens hän
Fast Smälands natids gossar
De äro långt ifrån.

9. Men sik för deras sinne
Syns hjeltokungen stå
Och Gustaf Adolfs minne
De juade ändå.

10. Ty med sin gunst de tänkte
Och fölla med sitt väl
På den sons smuts bestänkete
Hans äras pidental.

Luabokur.

OESUND.

26.

1. Din bölja Oesund så lycklig leker
Emellan Dans och Preas lugna her
Du bädas vimpelprydda stränder smekar
Du skiljer ej, du samman binder dem.

Utdrag ur Före och etw. 1828.

1. "De skummande böljor draga
I våldiga massor förbi — framåt
hoarom de rastlöst jaga
— en urvinzig het! — på ändlös strät
Det vildt genom laflan hvina
och liksom en rött öfver sjön det står
helt gulblek solen skiner
der ur skyn för ett ögonblick hon går.

2. Så trängs så pressas hon samman
I sundet den vilda jakt till slut
här blir det ned yrade gammal
en kalabalik — var det ej förut
Mot stränderna tumtel sig kryter,
det vräker mot reftar och liagsträckt grund
det kokar, det sjuder, det ryter,
det spottar mot skyn med hädrik mund."

Soliers Ofiero.

Författadt af O. S. A. H.

1. "Der ene fogeln veder bo ät sig

27. Stridets Topp, att lysa till stormens lek
Den andra glädder sig åt vesteras smek
Och bygger helit långt bort från bygdens stig
Jag älskar hejvet och min boning fäste
I höjdens kam, liksom en hafsirus näte

28. Den höglåta tornspets har jag äfven prydt
Med flaggan som min ungdoms kyrlekong
Och som min mannvilders eget kvar
Hvars bana glad jag följt, hvars bud jag lydt.
Högt bars du förr i ädla kämpadusten
Högt skall du svaja än från svenska kusten
(Förf. af Konung Oscar II.) Herm. Th. g.

Skåne.

1. Se dig kring! Sill horisontens stut
budes landets blomstukaarta ut
Och som andas mellan träden
Skymte hvita tempel fram ur säden

2. Och i vester kväfs det mörksti^{li}ka had
Hvitka under gömmor ej dess gräs
Den som västa kvast dess böljiga ledar
Den som vore, hvarst sol går nedar.

3. Bygg en helgedom, för sängen upp
lätt och luftig, uppså högens topp! — —
E. Segner.

Den 6 November.

1632-1882

1. Vid didstort minnus sköna fäst
det svenska folk i dag är gäst
så långt dess gränser gå
ty Gustaf Adolfs namn oss lät
hvard för ett folk är dyrkas värdt
och äfver allt det hålles kiert
der svenska hjertan sli.
2. En ime stämmas högre bud
haw följdes, vädjande till Gud
den älle hjettedrott,
och hävers öfvermägt och hat
gick utan vank och utan knut
hans trogne skara käck emot
beredd att segra blott.
3. Med mantligt mod och hopp till Gud
för herligt mål i blodig skrud
haw ädel seger vann
Ej räfvarkopar drefvo gäck
der haw sin skerk förde käck
valloners och croaters skräck
och hjettars öfverman.
4. Och när sin här till strid haw ställt
den sista gång på Lützen's fält
hoad död i segeras famn!

29. Och minnet ja det lefoer äw
och lefoa skall bland soensta män
dä Tads larus graf har grott igen
och ingen vit hans namn.

5. Helt, hjeltkonung, helt ditt aerk
och, stolta minne äw oss stark
Till mantlig handlings lif
Hos oss ej tigrigt foghet vil
i viljan smid det gamla stål
och höj vår blick mot stora män
och kraft till dygd oss gif!

6. Och skallar en gång stridens rop
förfaras ej du lilla hop
värt fältrop vare då!
Med oss är Gud, med honom vi,
och segern ej skall oviss bli
om fädrens ande lefoer i
de tappre gossar bli!

7. Tänd stolta minne denna dag
för bryddit kraft af ädelt slag
hvart manligt bröst i brand
Och säg att ärans laga gror
der mod och marlom ännu bor
och att det ännu här på Tro
värt gamla fosterland!

Augustus Adolfs minnesfest

(1832.)

30.

1. Ja föll för allt hvad mencken heligt eger
för frihet ljus och tro.
Ett Herrens Tabernakel var ditt läger
der blott cheruber bo.

2. Du bad till Gud hvar gång du strida ville
och han förnam din bön
och nedsteg i ditt svärd och i ditt snitte
det var din Trohets lön.

3. Det var en ringa hop, du ledde neder
från snöns och bergens land ^{ledor.}
men ingen menckomagt bröt dock de ~~band~~
din ande sammarband.

4. Så gick det fram, det stora företaget
med ljusets frön uti
till dess du låg uti det vanna slaget
på blodig jord, men fri.

5. O Lucas ära, skina morgonstjärna
hur är du gångeu ned
Men i de rynder dväljes minnet gerne
der förr din glans du spred.

6. Hoarhelst en tanke far på lösta vingar
mot himlen salbeglänst
hvar vetenskapsen forskar sänges klingor
der se vi hans förtjenst.

7. Om honom är det öppna ^{templet} Tempel, Talat,

31 om honom Tidehvarf
som lysna fjerras själva dessa salar
vi följ af hjeltens arf.

8. Derfor med tårar fira vi ditt minne
det största Norden vann
du ädla fria konungslige sinne,
du lysets ridders man!
Esais Tegnér.

De ovisa jungfrur

eller
Härmande vringbilder af
C. D. af Virsén.

1. Ett aukri hörs vid midnatts klockars ljud
En himmelk brudgum kommer till sin brud
Då säg jag heders helga tårar b,
De följde herrskarn till den troges hem.

"Deras lampor kärleksolja sand
En femfeldt. herligt glas i nattens brud

2. Jag dera helga tårarns systern säg
Vid porten stå med barn) rog och kross i häg
En mäktig fågning egde de och hä
Men fingo ej i bröllopsalen gå.

Frau dera lampor ingen glas flät ut
Der var den ljusva kärleks olja slut.

3. Den förtas namn var (ett) Rätt. Oblidkligt sträng,

32
Hon stötte på vakt blott vid den rikas äng
Det trygta struff som lagens bokstaf gjid
Fick bratt i nöd, ej bratt i öfverflöd.

4. Den andra Pligtes namn och gissel bar
Men belkad gift den kyrka brunn var.
Ej verk och geening stött och sträng i död
På ödnjak fromhet jungfruns själ var Tom.

5. Den Tredjes höga namn var andlig tro
Hon kärjet unga kästors dufvaba
Hon jaeder drinkt i blod, hon timret ok
Och huret krona under klosterdok.

6. Den fjerde häld i Wishets mantel gick
Och bar förakt i storskt skglig blick.
Allt ömt som kärslan djup, som Tenke sagt
Hon i sitt ispalats på sträckbänk lagt.

7. Den femte bar det namn jag älskat mest
Hon nämndes Dikt och smyked var till fäst
Till formen skön, i färglös prukt hon tog
Men icke hjerta under ritket stog.

Frau dera lampor ingen glas flät ut
Der var den ljusva kärleks olja slut.

"Lät upp, lät upp" eller dörra ej flög på glänt
En stämme hörd: jag eder aldrig känt.

(Arbetet "Från Bethlehem till Galgata").
C. D. af Virsén.

Ewalds Tjerner.

1. Mitt han kom från gröna dalar
Från sin barndoms glada bygd
När i Carolinas salar
Fann han hem och härd och skygd.
När, med kärlek åt sin moder
Återgäldade han sitt liv
Nu bland minnets höga stoder
Kelsar han sin störste son.
2. Föga gjorde det till saken
Hunnus salar voro små
Ty inunder låga Takar
Flög hans ande högt ändå
Häpen, därad, stod i guset
Vid hans vingar slog en värld
Man allt högre upp mot ljuset
Stypte själ han stolt sin färd.
3. Klar han lifvat lärt och diklat
Målar saga, målar sång
Upp mot märkets magt han riktat
Skarpa huggen gång på gång.
För det sköna, för det sannas
Strid han andens stid med mod
Blanka vapen, öppna pennor
Sjögde kämpar, der han stod.
4. Sed i dikterns rika grafva. (grafva.)

- Steg den sterke oförskräckt
Drakarnas som skatten rufva
Flydde för hans andes (flög) flägt.
Fick så under mästarhänder
Sjängens malm sitt reningssöp,
Sände se'n kring grafva-stränder
Dånande sitt maningsrop.
5. Och det hördes. Lifvet väcktes
När hans budskap man förnam
Skelgamla fjättrar bräcktes
Flöar hans segertåg gick fram
Qualnets tåta tiger flögde
För de friska vindars brus
Och ur klarna öster gygde
Nya tidens morgonljus.
  6. På en snittets öppna härdar
Sät han dagen strömana kelar
Spände mellan skilda världar
Diktens brygga underbar
Trädesmarker upp han röjde
Plöjde nya odlingsland
Och de rika skördar strödde
Öfverallt med gifmild hand.
  7. Sedan dess ha nya Tider
Hunnit födas och föga
Andra hjertor, andra stöder
Uppor villigt pröfvat på
Man af alla ingen vunnit
Mer stolt och skön en kears

35. Fugens stjerna ännu brunnit
Mera klar och ren än hans.

8. Upphöjd Tronar minnesvärdens
Invid Lundagårdens sus
Högst dock förklarad står den
Thans egur, sängens hus.
Hvad som lefvt, i skaldens sinne
Trotter själfva dödens Träng.
Sångaren dör, men sängens minne
Lefver evigt kvar i säng.

(Tegnérstiftelsestipendiat) Jug. Nilsson.

Till Björnstjerne Björnson.

1. Diglar! Högt ditt namn af alla äras
derpå har du också billigt kraf
och din ros, af melodien bäres
öfver land, och öfver haf
Högt genljude dina sängens toner
Mellan Norges fjell, och Norges kust
som en näktisgal i skogens kronor
väcka du i hjertat, lif och lust.

2. Men hvarför vill du då sjelf, beröfva
Dig den ros, som dig var väl förtjent
Hvarför vill du sängens toner döfva
Hvarför ^{säger} ~~använder~~ du hvad du har ment
^{säger} ~~använder~~ att du elskar fäderneslandet
^{säger} ~~använder~~ att du älskar landets fied

36
^{säger} ~~använder~~ att du älskar brodersbandet.
^{säger} ~~använder~~ att du älskar enighet.

3. Hvarför vill du splittra landets fana
som i många år oss hedrat har
Hvarför vill du väg till hjertat bana
för ett skick som för oss utffjant var.
Hvarför vill du splittra landets fied
Hvarför vill du väcka hat och split
Hvarför vill du bryta enigheten
som oss glädit har från fädrens Tid.

4. ^{säger} ~~använder~~ oss kan du i ditt hjerta följa
att spänns rätt och sanning hos dig bor
Tror du att du kan för världen döfja
att du söka vill Gambettas spår
Tror du då att du kan oss ersätta
vid att sätta landets väl på spel
och en laglös Republik upprätta
der envar kan göra hvad han vill.

5. Kan du neka att vårt fættest Konung = gode.
är en sanningsskär och rättvis man
som oss lättar alla bördor tunga
och oss styrer med en kraftfull hand
kan du neka att vår statsförfattning
har sökt landets gagn och dit især
kan du gifva landet full ersättning
för hvad broderslandet för oss är.

6. Nej det kan du ej och om du kunde
var din väg till målet drog ej rätt

37 Ty du vill i folkets hjertegrande
nedså tvedrægtssåd som trives lätt
du vill drifva spott med landets lycka
för att vinna ett politiskt namn
du vill leda, efter eget tycke
folket, utan hänsyn till dess gagn.

7. Vill du det, o Diktare, vill du söka
att företära Norges gyllne fred
vill du tvedrægt, hat och spott föröka
för att störta kungathronen ned.
O, då att din dåd sköns hat uppväcker
hat mot dig, ditt namn och dina ord
och det hat en gång sin hand utsträcker
hämmande, när du är lagd i jord.

8. Tänk blott hvad ditt efter ^{namn} ~~med~~ ^{det} lider
när ditt namn bland forntidsminnen står
och som slangen sig i kaset vrider
när af efterslägt det dommen får
den vill blifva hård och — tungt den faller
på ditt en gång gyllne Diktarnamn.
Den ej släckas vill af ~~den~~ tid och ålder
Ty dess hem är evighetens namn.
Peter Th:s Larsson,
Skipsförer.

Sejonet vid Lützen.

1. "Man skall göra det" sade Kungen
Spärde blicken i ljowungen

38
Tänkle handen, så sätta om
Lätt på gyllens lockers ström.

2. "Man skall fylla de stora värven
Basta stängeln i Vasa-kärfven
Blod är dock hvad i arfven får
Solen blöder, då upp hon går.

3. Man det gjorde. När dagen väckte
Huru blodiga moln den bräkte
Troll, som upvat i ljusets värld
Duf har bort med sitt riddersvärd.

4. Namn den drollen, som midt i striden
Tänkt och verket, som han, för friden
Fron. till bildning och samhällsed
Ut han sidde när mest han stred.

5. Derfor döljis han i folkets (minne) sinne
Derför vördes hans hjellminne
Lorgard bringar fram att till att
Blodsläukt skimmel i Lützenes stätt.

6. Endast den som sig själv förgudar
Hör med karm på det laf, som lydr
Hvarje gång, då vi minnets fram.
Blittrar bländande fram hans namn.

7. Tidens brister och han har delat
Tidens fal är, hvad hjellens felat
Måstru häfden, den bättre vet!

39 Tiden göres ej om för det.

8. Plädd i ringen af Tidens store
Lyns har hög, som har ens am vore
Högre eliger hans skepnad blott
Om han mätes med äldre snitt.

9. Mit hans oert, om dig så behager
Med en hjertes fria kiada dagar.
Väg den ädlaste man, du vill
Sittesens lejon skall hinna till.

10. Eja i länge den Store äras
Skall hans glesnade "hop föräras."
Bräcker dag, då hans namn är glömdt,
Då är Sverige till döden dömdt.
(Norrb.-D.) P.F.W.

Desembervisa.

1. December kommer med hvarse väder
Då mängen klär sig i ulfva kläder
Och drifvan lägger, vår helg till heder
En smula "knarr" i vårt stäfvelläder.

2. Snart är den tid där man ej förgeter
Att klappa om herras julpartier
Då alla menstkor ha hemligheter
Och gå kring gatorna med paketier.

3. Då får man lysna, (evart) svart man viker
Till barntillämpeterus små repliker
Då uti bländande julfbutiker

40
Kattungen jama och dockan skriker.

4. Ur rum, der dörren i lös man stänger
En lukt af usande lack sig tvingar
Då julpresenten sin stil man vängel
Och utavkriften en vers förlinger.

5. Sist kommer gväll'n då bekymren fara
Då granen kläds af en ungdoms skara
Då hvarje gubbe ett barn vill vara
Och hemlighet bli uppenbara.

6. Då julens glädje i hjertet föder
Den känslan, att vi ä' alla bröder
Då barnakinden af tjusning glöder
I stoll och koja i norr och söder.

Jag tjänat ut.

1. Jag tjänat ut. I här mitt lufs register
I lefnads är jag riknar sextifem
Och, såsom lektor, byråchef, minister
Och landshöfding, i tjänst är trettifem
En af de adertow och med krasskan
Och plats i riksdag, hedersplats i stam
Är jag som sidan då ej bene meritus
(Echo) ej bene meritus
emeritus.

2. Jag tjänat ut. Jag skrifvit vers och sånger
I panti är och än ej skrifvit ut
Och marseher, psalmer glanlar många gånger

41. Upplygda om igen när det tog slut
I jag sjungen är i alla Nordens land.
Och kanske utän för ibland
Är jag som sätra då ej bene meritus?
(Echo) ej bene meritus.
emeritus.

3. Jag tjenat ut. Jag börjar längta stille
Till ro, men ej i jordens källa fanors!
Som endast stalar tidens långa villa
Och nej, till ro i stormfri himmels hamn
Jag kömpat ut uselt, aldrig seget, Gud
Der du ej segera gaf för bönehjul
Hur skall jag komma dit ej bene meritus?
(Echo) ej bene meritus.
emeritus.

Julen.

Gunnar Kennerberg.

1. De snöiga stigarne glimma
i drömande måneljus
men lysnande njider förmimma
skimrande vingess sus
hon soöfvar kring jordens länder
en strålände engel och blid
och huldrikt med signande händer
bjuder försuning och frid.

2. Hon kommer och stjerner glindra
kring blida ännu i krans
Hon ser, huru ratorna tindra
i vänlig och virkande glans
dew språkande brasan flammor

42
på granen i rik mans hus
och torparen tändt i sin kammar
det festliga juleljus.

3. Han ser under fönsterbågen
in i det fattiga hem
der farfar med helg i hägen
läser om Bethlehem
läser om stjernan, som dröjde
på österns nattliga blå
och skygmande bader röjda
till krubbans torfliga strå.

4. Han läser om herdor, som lägo
i ängden med betande hjord,
och himmels klarhet säga
och hörd engels ord
hörd befiödelsew sias,
en härlig och lyckosam
om flätsaren, om Messias
Herren af Davids slaw.

5. Men han, der gudasände
ej föddes i kungastott
Han föddes i nöd och elände
och vaggen en krabba blott
Han kom att folken befria
ur trældom och bojornas hån
men Nazarets bleka Maria
svöpte i trasor sin sön.

6. Gack dit, der Messias du ärar
fridofursten som ligger på halan

43 Hör — himmelns alla härar
stämme en jublande psalm:
de tjunga — och himmelska orden
klinga från tid till tid —
om frid, som skall råda på jorden,
helig vilja och frid.

7. Och piltten vid farfars sida,
med ögon, barnliga bli,
han lyssnar till orden, de blida
och knäpper piaparne små.
Han vaggar till fönstret och skådar
mot himmelns stjärnbeströdd
och undrar, om engeln ej bieder
som fordom, att prälsarn är född.

8. De snöiga stigarne glimma
i drömmande måneljus
men lyssnande kan han förmäna
skimrande vingars sus
hon sväfar kring jordens länder
en strålende engel och blid
och huldrikt med signande händer
bjuder försoning och frid.

9. Hon hoiskar till sargade själar
att vindar skall lytas i säg.
Hon hoiskar till suckande trälar,
att bojan skall brista en gång.
Hon hoiskar, att vintern skall vika

44
och disiga dimmorne fly
och vären den strålände rika
utöfvar all jorden gry!

10. Hon hoiskar, att tankarne växa
med solhoarf, som komma och gå,
att formtrons pinande leva
vår tid ej vill släpa uppå
att vaknande andarne höja
mot bländande kuster sin färd
att ricka den skymmande slöja
från skapelsens eviga härd!

11. Att vantrofs förnötta krona
skall blekna och brista som flara,
men englarnes sänger tona
evigt kring Bethlehems barn!
Och piltten han undrar men vindar
går fram äfver gårde och rea
och skakar rimfrost ur lindar
och bräcker en torrad grea.

12. De snöiga stigarne glimma
i drömmande måneljus
— men lyssnande njuter förmäna
skimrande vingars sus:
hon sväfar kring jordens länder,
en strålände engel och blid,
och huldrikt med signande händer

45 bjuder ~~(till)~~ försönning och frid!
Edvard Fredin.

Frid.

1. När mot gällens skuggomhöljda strand
De vilda vågorna af dagens fejder
Till ro sig laggt, och stjernors silfoerbrand,
Stör mildt sitt skindmer öfver dunkla nydder
Så ser du, på hoast grässtrå, på hoar sky
En helig trakes dager mot dig gry,
Som bröder öfver hjertats goal och etid
En stille frid.
2. När prestens sirener följa dig
Förädiskt lockande ditt soaga hjerta,
När viljelös du förs på slipprig stig,
Der hvarje njätning änger gr och smärta
När då med ers du samlar allt ditt mod
Och väfvar elden i ditt ungdomsblod
Och vänder åter, medan är är tid,
Dig väntar frid.
3. När lidandet sin midnatt kring dig slår,
När ondskan luras för allt kallt dig fölla,
När stack som ett spöke mot dig går,
Hvart in din väg till nöden du må ställa;
När slitet hjerta utav väv och ro,
Förtvifladt kämpar för sin barnatro,
Dig väntar bönes engel ljus och blid,
Och — da får frid.

46
4. När lifots stormar andets ut hvar flukt,
Och sista ständens stora lag är inne,
När själens vingar ren till flykt sig sträckt,
Och intet jordiskt mera står ditt sinne;
Hvad är det då för längtan onämnbar,
Som i det sista himlen gör så kler?
Jo! Viskheten att efter sorg och strid
Få evig frid.

— a — 4. Nu är jul.

1. Se, hvad glädtigt lif nu rider jämt
både utombes och ians!
Hvad brådska, hvisskningar och stöj och skämt!
Hvad lifoar så värt sinne?
Jo, nu är jul!
2. Se hvilket sken ur hoaje fönster klart
längt ut på gatan strålar
och vintergöleer ijelt så underbart
med. taseu stjernor prälar
vid juletid.
3. Se hura lilla frökens händer små
arbetar uppå "klappar",
och fastän tiden synes knufft förlä
hon dock ej modet taffar
ty nu är jul.
4. Se barnaskaran! Hvilken glädje den

har blott af gress med gress,
och hur den längtar att få smaka se'n
på "bocken" och på "kusew!"
Ty nu är jul.

5. De fattige af veden fyllt sitt mätt
och äro därför glada,
och foglarna sin lilla kärve fäte
af bonden ur hans lada,
ty nu är jul.

6. Och i hvart hjerta säker sig (en) så blid
frons dufta ifrån afren
ty barnasinne dock och samvetsfrid,
förbli den bästa gifvare
vid hvarje jul.

7. Då lyser stjärnan ifrån Bethlehems
ängo i ens sinne.
Då blir i kungens slott, i bondens hem
förvisso jemt derinne
en rolig jul!

H.

Slut på 3de häftet.

40 / 450,000 // 11,000
40
0 50
0 40
100
400

22,000
11,000
38,000